

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **Ing. R.R.**, v řízení zastoupeného Mgr. Dominikou Kovaříkovou, advokátkou se sídlem Olomouc, Blanická 19, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, v řízení zastoupenému JUDr. Petrem Ritterem, advokátem se sídlem Olomouc, Riegrova 12, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.5.2010 č.j. KUOK 49727/2010, ve věci pořádkové pokuty,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání

proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 21.4.2010 č.j. OSP/2010/P/13/pechy, jímž byla žalobci uložena pořádková pokuta ve výši 2.000,- Kč za hrubě urážlivé podání učiněné dne 20.4.2010 okolo 11:30 hod. na pracovišti odboru sociální pomoci Magistrátu města Olomouce.

Žalobce namítá, že:

- 1) jím pronesená slova „*Vy jste tady všichni pakáž. Zacházíte se mnou hůř než s cikány.*“ nedosahují takové intenzity vulgarity či neslušnosti, aby je bylo možno nazvat hrubě urážlivými;
- 2) žalovaný a správní orgán I. stupně odůvodnění této intenzity provedli nedostatečně; obsáhlejší odůvodnění by bylo zcela namístě;
- 3) žalobcův výrok nelze považovat za podání, když podáním není pouhá ústní invektiva (zde žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1.6.2010 č.j. 2 As 35/2010-62). Účelem pořádkové pokuty je chránit účel řízení, nikoli ochrana cti zaměstnance, jejíž narušení může spadat do věcné působnosti zákona o přestupcích.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Uvádí, že předmětný výrok pronesl žalobce v rámci projednávání jeho věci u Magistrátu města Olomouce, což i vyplývá ze sepsaného protokolu. Trvá na tom, že předmětný výrok je podáním, neboť kdyby jím nebyl, byly by připuštěny jakékoli hrubé projevy, aniž by byly jakkoli sankcionovatelné. Nelze ani absolutně generalizovat větší dávku tolerance, velkorysosti a nadhledu pracovníků správních orgánů, jak ji ve své judikatuře zmiňuje Ústavní soud. Označení někoho za „*pakáž*“ pokládá žalovaný obecně za urážlivé hodnocení, které ve spojení se směřováním výroku vůči pracovníkům správního orgánu, jehož hlavním posláním je hledat možná řešení nepříznivé sociální situace všech občanů bez ohledu na jejich původ, etnickou příslušnost, rasu atd., lze považovat za zvlášť urážlivý, zejm. vzhledem k obsahu zbytku výroku žalobce, který se týká Romů. Žalobce sám uznává, že jeho výrok byl nevhodný; jeho pohnutky však nemohou obecně chápanou urážlivost výroku zmírnit. Žalovaný má za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné. Zdůrazňuje, že pokuta byla uložena ve výši 2.000,- Kč, tzn. na samé dolní hranici zákonného rozpětí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce se dne 20.4.2010 dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, kde s ním byl v době od 11:24 sepsán protokol, který byl následně posouzen jako odvolání v jiných žalobcových věcech. V závěru tohoto protokolu, bezprostředně po podpisech oprávněných úředních osob, následuje v protokolu text „... *pan Ing. R. uvedl: ,vy jste tady všichni pakáž’ a zacházíte se mnou hůř než s cikány’*“, teprve poté následuje podpis žalobce. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 21.4.2010 byla žalobci za uvedený výrok udělena podle § 62 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „správní řád“) pořádková pokuta ve výši 2.000,- Kč. Správní orgán I. stupně vyhodnotil žalobcův výrok jako hrubě urážlivé podání, neboť se dotýká cti a důstojnosti úředních osob, nemělo zjevně jiný účel než skutečně hrubým způsobem urážet úřední osoby. Dotčeným veřejným zájmem je pokojný výkon veřejné správy, se kterým není žalobcův výrok v souladu. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce včasné odvolání, v němž

namítal, že nebyl proveden důkaz o tom, co je urážlivé, v jakém směru, komu byl výrok určen, příp. koho mohl urazit a jak. Závěr o tom, že výrok žalobce neměl zjevně jiný účel, je úřednickova domněnka, nikoli důkaz; nebyl tak zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Slovo „pakáž“ užívá žalobce často, neboť vyjadřuje hudbu žalobcem oblíbené skupiny Pakáž. Žalobce tudíž hodnotí a porovnává výkon této výborně fungující kapely s výborně fungujícím během úřednického aparátu. Hodnotí tedy uvedené slovo jako velice pozitivní, nikoli urážlivé. Toto žalobcovo odvolání bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím žalovaného. V něm žalovaný uvádí, že nebylo třeba dokazovat, že předmětný výrok žalobce pronesl, když pronesení výroku stvrdil svým podpisem v protokolu o jednání, přičemž ani v odvolání nenamítal, že by takový výrok neučinil. Provádění dokazování o tom, co lze považovat za urážlivé, není možné. Hrubá urážlivost pronesených výroků je dána tím, jak jsou obecně vnímány. Dále je odůvodnění rozhodnutí obsahově obdobné vyjádření k žalobě.

Krajský soud se neztotožňuje s žalobcem v názoru, že odůvodnění posouzení intenzity žalobcova výroku je nedostatečné. Především žalovaný v napadeném rozhodnutí vyložil obecné vnímání slova „pakáž“, zdůraznil i další spojení užití tohoto slova s příslušníky etnické menšiny a neopomněl ani účel činnosti příslušného odboru správního orgánu I. stupně. Z napadeného rozhodnutí jsou zcela zřejmé úvahy, jimiž se při svém rozhodování žalovaný řídil a jaké závěry na jejich podkladě učinil. Nedostatek odůvodnění rozhodnutí žalovaného by mohl být důvodem jeho zrušení jen v případě objektivní nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí [srov. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.]; tou však žalovaný napadené rozhodnutí nezatížil.

Pokud se jedná o hodnocení intenzity pronesené výroku, resp. o otázku, zda projev žalobce lze označit za hrubě urážlivý, krajský soud přisvědčuje žalovanému, že rozhodující pro hodnocení této otázky je obecné vnímání užitých výrazů a jejich spojení ve společnosti. Slovo „pakáž“ je přitom v českém jazyce obecně vnímáno jako hanlivá nadávka se synonymy „sebranka“, „holota“, „banda“ (srov. Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost, 2. vyd., Academia Praha 1998, str. 258). Takto charakterizovaný výraz soud (ve shodě s žalovaným) považuje za hrubě urážlivý.

Poslední žalobcem namítanou skutečností je, zda lze jím pronesený výrok považovat za „podání“.

Podle ustálené soudní praxe (srov. zejm. žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1.6.2010 č.j. 2 As 35/2010-62, www.nssoud.cz, odst. 25-26) podáním je právní úkon, který je adresován správnímu orgánu. Jakkoli toto podání může být značně neformální a často i nejasné, je vždy podstatný jeho obsah. Takto viděno však za podání nelze považovat ústní invektivu, které se účastník řízení dopustí vůči správnímu orgánu. Ustanovení § 62 odst. 2 správního řádu dopadá na zcela odlišné situace. Typově se jedná o případy, kdy se např. v písemné žádosti, vyjádření či jiném úkonu účastník dopustí hrubé urážky jiného účastníka řízení anebo rozhodujícího úředníka. Podstatné je, že podání má určitou relevanci z hlediska správního řízení; nejedná se o urážky činěné nikoliv v rámci a formou úkonu ve správním řízení.

V posuzované věci žalobce učinil u správního orgánu I. stupně do protokolu (tzn. zákonem předvídanou formou - § 37 odst. 4 správního řádu) odvolání, přičemž odvolání je procesním úkonem majícím relevanci pro probíhající řízení (§ 81

a násl. správního řádu). Právě v tomto odvolání pak ještě před vlastním podpisem učinil posuzovaný výrok. Proto krajský soud dospěl k závěru, že pronesený výrok byl pronesen v rámci probíhajícího správního řízení a byl součástí „podání“, tzn. úkonu relevantního z pohledu probíhajícího správního řízení.

Krajský soud uzavírá, že ze shora uvedených důvodů neshledal důvodným žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 7 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucích z běžné správní agendy, k níž je úřad personálně i finančně ze státního rozpočtu vybavován. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. např. již usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30.1.1998 č.j. 6 A 90/96-23).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 19. října 2011

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu